

terug naar **live!**

verslag Ruben Hoeke Band (CD release) + supportact Blooming Saints

fotoalbum

In plaats van 'klein digitaaltje' zou 'spiegeltje' vanavond mijn gezelschap zijn. Spiegeltje is zwaar, ingewikkeld, maar vooral nog erg onbekend. Na een weekendje oefenen in het scherpstellen, het bekend raken met de menu's en het in- en uitschakelen van de flitser(!), was het heel goed mogelijk dat alle foto's vanavond zouden mislukken. In dat geval: niet getreurd. Zelden zag ik zoveel fotografen op een concert!!!

Het was vast ter verhoging van de drankopbrengst van De Kade, maar de aangegeven aanvangstijd strookte weer eens niet met de werkelijke aanvangstijd. In plaats van half acht mochten de Blooming Saints pas rond kwart over acht het inmiddels behoorlijk aangezwollen publiek opwarmen.

Blooming Saints: een wonderlijke combinatie van een akoestische en elektrische gitaar van een dito combinatie van twee absoluut unieke Zaanse muzikanten. Blooming Saints: bendelid en tevens bier- en vrouwenjattende Hangover Pat, geestverwarrende en -verstrooiende recencent Paskwol Kiernieter, Hunting Beaver en tevens solist Patrick van Sante, vanavond in de gedaante van Pats Saints samen met Gastendrummer, Velatropist en ook gewoon Mike Floris vanavond optredend onder de naam Mick Blooming.

De sound van De Blooming Saints deed mij vaag herinneren aan lang vervlogen tijden. Tijden waarin

ik nog gek was op de diverse Crosby, Stills, Nash and Youngcombinaties. Deze sound is niet meer 'my cup of tea', maar muziek is niet alleen een kwestie van persoonlijke smaak, maar ook één van beleven. En Blooming Saint was beleven: met een natuurlijke natuurlijkheid stortten ze hun lol, uitstraling en gezamenlijke passie voor muziek de zaal in en dit verspreidde zich over een nog steeds aanwassend publiek. Van in enige mate tot in grote mate zag je mensen genieten en bewegen: van ritmische bewegingen op een krap plekje tot iets woestere bewegingen daar waar meer ruimte en geen innerlijke gêne was.

Niet alleen het publiek werd opgewarmd, ook de temperatuur in De Kade liep op tot tropische waarden. Er werd heel veel gedronken -Ooh, was dat juist de bedoeling van die tropische temperaturen?- en mensen liepen regelmatig naar buiten, waar het overigens ook druk en gezellig was.

Terwijl ik na de Blooming Saints buiten stond af te koelen en mijn nieuwsgierigheid bevredigde met diverse gesprekken met bekenden en onbekenden, zag ik nog een bekende aankomen. Na een innerlijk "Hee, in welke band speelt hij ook al weer?", herkende ik hem net voordat hij De Kade betrad: Jan Akkerman.

De Ruben Hoeke Band moest nou toch wel eens beginnen? Weer naar binnen, maar het was toch nog even wachten. Een onbekende man begon allerlei vragen te stellen. Hij bleek journalist van het Noordhollands Dagblad en wilde "iets" doen met de foto- en videocamera's en de mensen achter al deze lenzen: een leuke, originele insteek!

Vanuit mijn rechterooghoek zag ik ineens Arjen

Knaap over het, nog in duisternis gehulde, podium sluipen. Wat was er eerder: de eerste slag of het podiumlicht? Geen idee, maar met de drumsolo van Arjen begon dat waar iedereen op zat te wachten: het optreden van De Ruben Hoeke Band en ik genoot meteen met volle teugen. Met het eveneens binnensluipen van bassist Ralph de Lange, zanger en mondharmonica-ist Frank van Pardo en last-but-not-least gitarist en de naamgever Ruben Hoeke barstte het concert in volle heftigheid los. Niet heftig in de zin van ruig, hard of snel, maar wel heftig in de zin van emoties, passie en meeslependheid.

Nooit eerder zag en hoorde ik de mannen zo gespannen startten, maar gelukkig vloede de spanning al snel van het podium af. Het honderdenkoppig publiek was superenthousiast en de mannen moeten dat als een warm en ontspannend bad hebben ervaren. Zo'n publiek: daar ga je toch voor?

Zoals altijd moest ik zo oppassen mijzelf niet te verliezen in louter drumwerk, want de Ruben Hoeke Band is, zoals de naam al zegt, een band en heeft dus meerdere muzikanten. Rechts op het podium stond Ralph bijna bewegingloos, rustig en met zijn altijd coole uitstraling te bassen, terwijl Frank de emoties in zijn stem en harmonicaspel versterkte met de bewegingen van zijn lichaam. Ruben was zoals altijd weer virtuoos met zijn gitaarspel. Altijd zo leuk: als Ruben en zijn band er echt helemaal "in" zitten, dan gaat Ruben stralen. Je ziet, voelt en proeft het speelplezier van hem en dat heeft zichtbaar en hoorbaar zijn weerslag op de rest van de band en het publiek. Wel even wennen was de nieuwe sound: absoluut zeker de Ruben Hoek Band sound, maar dan een tikje minder blues, andere ritmes, andere emoties. En, ook even anders, maar wel erg lekker, was iets later op de avond de letterlijke en

figuurlijke versterking van toetsenist Niels Schutten.

Door de grote hoeveelheid foto- en videografen, voelde ik mij heel vrij om minder foto's te maken en legde mijn oor, net als "vroeger", overal eventjes op een andere manier te luisteren. De geluidsweergave was bijna overal goed, ook andere mensen moesten eerst even wennen aan de nieuwe sound van de Ruben Hoeke Band, bijna iedereen had het naar zijn of haar zin, ook helemaal achterin de zaal werd even enthousiast geapplaudisseerd (dat zie je bijna nooit) als voorin.

Tja, en mijn foto's ... er zijn veel direct in de prullenbak beland. Op een enkele na vind ik ze niet helemaal je-van-het, maar wat een verschil met mijn 'klein digitaaltje'! Kijk in het fotoalbum en oordeel zelf!

fotoalbum

Links:

[Blooming Saints](#)

[Blooming Saints op Hyves](#)

[Ruben Hoeke Band](#)

[Ruben Hoeke Band](#)

[Ruben Hoeke on MySpace](#)

[Ruben Hoeke Band fansite](#)

[Ruben Hoeke Band \(fan\) Hyves](#)

[Verslagen en foto's van deze avond](#)

[Foto's van Ron Koffeman](#)

[Verslag in LiveXS](#)

[Foto's en verslag](#)